

Срамежливият крадец

Излязох от католическия „Оберж дьо Жонес“, хванах автобуса до ресторанта на „Макдоналдс“ и слязох в центъра на Брюксел. Мотах се няколко часа по улици, кафенета и магазини и реших да крада. Не много, но поне за подаръци на жена ми, детето и близките. Всъщност бях скромнен крадец. Най-напред си свих едни батерии за уокмена. Усещането беше невероятно. Нещо като едно време, когато се катерехме по чуждите дървета да си берем кисели джанки. Мушнах батериите в джоба и минах край касата. Супермаркетът беше пълен с хора и никой не ми обърна внимание. После отидох в друг магазин и пак в джоба си набутах няколко червила, парфюмчета и сенки за жена ми. Обичаше да се цапа. От следващия си взех два чифта слипове. Накрая се увлякох и вече в чантата си мушнах една блуза и облякох друга в пробната. За вкъщи си харесах една метална кутия. Нямах представа за какво ще я използвам. Но беше типично белгийска. Можех да си я пълня с бонбони. Кой знае. Минах с разтуптяно сърце край касата. Пак никой не ме забеляза. Излязох навън. Там видях един висок мъж с радиотелефон, който тъкмо сваляше слушалката от ухото си. Той изтича към мен и ми каза:

– Бихте ли дошли с мен, мосю?
– Защо? – спрях и усетих как се разтрепервам.
– Елате! – хвана ме внимателно, но здраво той за ръката и ме затика обратно във фоайето на магазина. Трагнах с него и влязохме вътре. Продължихме без да спираме и към нас се присъединиха още двама души, които ме заобиколиха отстранни.
Изведнъж ми се стори, че сънувам.
– Взели ли сте нещо, което не сте платили? – попита ме в движение първият мъж. Този с радиотелефона.
– Не – поклатих глава аз.
Бях скъсал етикетите на всички откраднати от този и от другите магазини неща. Но вече ми се струваше, че съм хванат натясно.

Преминахме през фоайето, през целия партерен етаж на супермаркета и слязохме по едни стълби в дълъг коридор под земята, продължихме по него и влязохме в някаква стая. Там зад едно бюро стоееше млада жена.

– Какво има? – попита тя като ме гледаше.
– Хванахме един крадец – каза мъжът със слушалките. Помислих, че им е шеф.
– Не съм крадец! – опитах се да протестирам аз.
– Покажете какво има в чантата – каза жената. – Ако откажете, ще ви принудим със сила!
– Вижте! – съгласих се аз.
Тя изсипа съдържанието на торбичката върху бюрото.
– О-ля-ля! – дяволито каза тя, като започна да разглежда нещата ми. – Добре се е потрудил!
Тримата мъже също наблюдаваха с интерес.
Тя започна да оглежда един по един подаръците ми.
– Аз купих тези неща! – казах.
– Къде са фактурите?
– Не знам. Хвърлих ги!
Тя се поусмихна и взе блузата, която си бях харесал от техния магазин. Отвори целофановата ѝ опаковка и извади отвътре едно метално кръгче.
– Открадната е от нашия магазин – обясни тя. – Това е доказателството! Проклех се, че бях оставил така лесно да бъда хванат заради някакво метално кръгче. Явно то беше алармирало охраната. Бях опипал добре ризата в съблекалнята, но не го бях открил.
– Това също е от нашия магазин... това... – тя сочеше кутията и другата риза.
Аз мълчах.
– Откъде открадна другите неща? – попита тя.
– Купих ги.
– Откъде?
– Не си спомням, но ги купих! – настоявах аз.
– Добре. А защо открадна от НАШИЯ магазин? – попита тя пак.

– Не знам – вдигнах рамене. Много ме беше срам. Господи, колко се срамувах от себе си!
– Откъде си? – попита ме мъжът.
– От България.
Господи, колко се срамувах!
– Имате ли документи?
– Да.
Дадох им паспорта.
– Вади всичко от джобовете си! – каза тя.
Извадих всичко. Тя набра някакъв номер. И започна да говори на фламандски.
След малко дойдоха двама полицаи. Бяха млади, русояви и изглеждаха весели.
– Това ли е крадецът? – попитаха още щом ме видяха.
– Да – каза жената.
Даде им документите ми. Те ги разгледаха.
– Имаш ли някакви пари? – попита ме единият.
– Да.
Бръкнах във вътрешния джоб и извадих вестника с парите. Бяха около четири хиляди долара в шарена валута. Полицаят взе да ги брои.
– Има четири хиляди долара и краде! – извика той. – Забрави за парите си! – засмя се той и като се обърна към мен попита – Защо, по дяволите, крадеш?
– Не знам – рекох.
Те ми сложиха белезници и ме изведоха вън. Минахме през целия партерен етаж на супермаркета и излязохме в някакъв заден двор, където се качихме на един микробус. Белезниците вече се впиვაха в китките и те много ме боляха. Отидохме в полицейския участък.
– Сега ще те вкарат в затвора! – каза единият полицай. – Заради глупостта, която си направил.
– Наистина ли? – не повярвах аз.
– Да. Ще те вкарат!
Разплаках се. И без това вече не ми се стоеше в Белгия. Брюксел отдавна ми беше омръзнал, но имах още една седмица до полета за София и трябваше да чакам фиксираната дата. Представих си как лежа в белгийския затвор. Тук нямаше дори ни-

кой да може да ми дойде на свиждане! Пак се зачудих дали не сънувам. Но белезниците стягаха китките ми и дланите вече ме боляха. Полицаяте вече ме гледаха съчувствено. Вдигнаха рамене.

Аз вече се чудех колко дълго ще лежа в затвора.

Заведоха ме в една килия с десетина души в нея. Вътре миришеше на лошо. Всички до един бяха небръснати, мръсни, страшни. Повечето бяха негри, араби и индийци. Щом влязох, ме изгледаха кръвожадно. Седнах в ъгъла до вратата и зачаках. Мислех си за това какъв глупак съм. Бях спрял да плача.

След малко дойде някакъв друг полицай и ме изведе от килията.

Отидох в една стая, където ми взеха отпечатъци от пръстите и ми свалиха белезниците. После ме заведоха при някакъв началник.

Той каза да седна.

– Отъде си? – попита. На бюрото му лежах документи и парите ми.

– От България.

– Какво правите в Белгия?

– Турист съм.

– Къде сте настанен?

Казах му.

Той разгледа визата в паспорта ми, самолетния билет. После се обади някъде и заговори на фламандски. Затвори телефона и ме изгледа.

– Защо откраднахте тези неща?

– Не знам – отвърнах аз.

– Не знам какво ми стана.

Просто ги взех и минах край касата. Никога не ми се е случвало! Никога вече няма да се случи!

– Той заплака! – каза полицаят.

Зачудих се дали от това щях да имам някаква полза.

Шефът се замисли. Пак завъртя телефона. Този път започна да говори на френски:

– Да... Крадецът е от България... Има билет за самолет след една седмица... Има четири хиляди

долара... Визата му е в ред... Да...

Ясно... Разбирам...

Затвори.

– Ще ви пуснем – каза ми той. – Но ако още веднъж ви хванем, ще влезете в затвора!

– Ясно! – казах аз. – Благодаря ви!

– Никога не крадете! Тук сте в Белгия! Разбрахте ли?

– Да, мосю! Благодаря ви!

Той ми даде парите, документите и торбичката с нещата, които бях откраднал от първите два магазина.

Станах и той каза на полицая:

– Изведете го!

По-

лицаят ме изведе до изхода на полицаята. Изглеждаше разочарован.

– Извади късмет! – изръмжа.

– Никога вече няма да крада! – отвърнах аз. – Довиждане, мосю!

– Оревоар!

Тръгнах по улицата, която беше павирана и стръмна. Бяха много едри павета. Като паветата на булевард „Христо Ботев“ в София. Ръцете още ме боляха от белезниците.

Беше приятна болка.

Стефан Кисъев

